

אחרי שלושה חודשים של חיפושים מצאנו סוף סוף דירה למכירה בבית דירות חדש. הבניין נמצא ליד הכביש המהיר, ורעש התנועה של שעות העומס נשמע תמידית בעד החלון, אבל אם התאמצת, יכולת לדמיין שזה בעצם נהר גועש הזורם קרוב לדירה. בחדר הכניסה לבניין דלק אור באופן קבע. בודאי חששו מתביעות, חלילה יפול מישהו בחדר המדרגות ויאשים את הבעלים, אזי הוצבו נורות כל צעד, והיה שם די אור לצמחים הטרופיים שהוצבו בין הדלתות לבצע פוטוסינטזה גם בלילה. המרפסת השקיפה על פארק קטן, המקלחת היתה מעט צפופה, ובמטבח היה בר הגשה קטן ונוח. זהו, זו היתה הדירה החדשה שלנו, שום דבר מיוחד. מלבד, המתג.

הבחנתי בו רק לאחר כחודש אחרי המעבר לדירה. זה היה כשישבתי בסלון וקראתי ספר, וכשהסטתי את העיניים לרגע מהדפים, לפתע ראיתי אותו; מתג פלסטיק, כזה שמדליקים ומכבים איתו את האור. לא משהו חריג לכשעצמו, אבל המיקום שלו היה מאוד משונה, להלן מעל פתח חדר הכביסה, עשרה סנטימטרים תחת התיקרה.

תהיתי, מי ישים שם מתג? ויותר חשוב, לשם מה הוא משמש, אבל לא רציתי לקחת סיכון ולא קמתי להוריד אותו. לא שמתג פלסטיק קטן מהווה סכנה מוחשית, אבל, מתג פלסטיק קטן במיקום מוזר, הנו דבר מחשיד, יש בזה משהו לא כשר, מפוקפק. משל הכפתור האדום, אותו הכפתור האדום הגורם להתרחשות קטסטרופית שהי כשלוחצים עליו: הפעלת פצצת השהייה, שיגור טיל לוחמה, הפעלת אזעקה כללית וכהנה, ראינו את כל זה בסרטים. ובכן, נראה כאילו הוצב שם המתג כוונה תחילה כדי לעורר חשד, וכאשר סקרנות תעבור לרמת המעשה והמתג יורד, יתפוצץ לפתע הבניין כולו, או משהו דומה לכך. ולא, לא ממש התחשק לי לעשות את זה באותו הרגע, כלומר לפוצץ את הבניין. לא כשאני בתוכו. אז ששכחתי מזה.

אבל אחרי שבועיים העיניים שלי נפלו עליו שוב בלי כוונה, ואז כבר לא יכולתי להתחמק ממנו. הוא קבע עובדה קיומית בתודעה שלי ולא היתה לי ברירה, הייתי צריכה לעשות את זה. וזה מה שעשיתי: הורדתי את המתג.

ואז הם פתאום באו כולם דרך איזה פתח נסתר: הגיעה אחות עם חלוק לבן וכובע כמו שהיו לאחיות פעם, בא בנאי עם כובע בנאים צהוב, וחגורה מעור עליה היו תלויים מני כלי עבודה, בא שוטר במדים כחולים עם תג כסף על החולצה שלו וכובע שחור בצורת משושה, הגיעה נזירה, מישהו בחליפת משוגעים ומישהו אחר שנראה שתפקידו להשגיח על המישהו הראשון, ועוד כמה אורחים לא קרואים שכאלה וישר כולם התחילו להתווכח עם כולם, והדירה שלי נשמעה כמו לול תרנגולות.

ניסיתי לדבר מעל כל המהומה, לבקש מהם שיהיו בשקט, ושאם לא אכפת להם, שיחזרו חזרה למאיפה שזה לא יהיה ממנו הם באו, כי לא ממש ציפיתי לארח את כל קשת המקצועות באותו הערב, או בעצם בכל ערב אחר.

כשהם לא הקשיבו לי, עליתי על כיסא והרמתי את קולי. הם נורא נעלבו, ובסוף הלכו. האמת היא שהרגשתי קצת רע בגלל זה, אבל זו היתה הדרך היחידה לגרום להם לעזוב. הם השאירו אחריהם מעט בלגאן, אבל בסך הכל זה לא היה כזה נורא. חשבתי עליהם לאחר מכן בלילה, ותהיתי לאן הם הלכו כולם, אולי הם עדיין עומדים ומתווכחים באיזה פארק.

אחרי יומיים לא יכולתי להתאפק והורדתי שוב את המתג. אבל הפעם המצב היה מעט יותר מסובך כשהגיע איזה מין יצור ירוק ורירי שזחל לי על הריצפה וכל הזמן ריחם על עצמו, ממלמל שטף של דברים לא ברורים. הוא נראה די מסכן, וניסיתי להבין על מה הוא מדבר, אולי כדי לעזור, אבל הריצפה והשטיח התכסו כליל ירוק, וכשהוא התחיל לטפס גם על הספה החדשה, נאלצתי לסלק אותו, מה כבר יכולתי לעשות. לקחו לי שעתיים שלמות כדי לנקות את כל הכתמים הירוקים מהריצפה והשטיח אחרי זה.

בפעם הבאה שהורדתי את המתג הגיע איזה מאניק אחד עם דלי והתחיל לחשב כמה כסף נהיה חייבים לממשלה כשנמות. אז הוא גם התחיל להכין לעצמו קפה הפוך, וזה כבר ממש עצבן אותי.

בפעם הרביעית נמסו הקירות של חדר הרחצה ונזלו לתוך האמבטיה, מותירים אחריהם מערך צנרת ערום ועריה. לקח לנו חודש וחצי לסדר את העניין עם המשרד של בית הדירות, שלא היה מוכן לשלם על התיקון בהתחלה. לא יכולתי להאשים אותם כמוכן, אבל בסופו של דבר הם שילמו, והמצב תוקן. מן הסתם זו היתה בעיה להסביר לו אחרי זה מה קרה, ואיך ארע שפתאום נעלמו הקירות באמבטיה. הוא די כעס, ואמר שאתעלם מהמתג ולא אגע בו יותר, אבל דיבורים כאלה עושים לך עוד יותר חשק לעשות את ההפוך. וכמובן שישנה הסקרנות שאינה יודעת די, עליה כבר אמר סמואל ג'ונסון שהיא התשוקה הראשונה והאחרונה.

עוד פעם אחת אמרתי לעצמי. עוד פעם אחת אחרונה, ודי.

אז הורדתי אותו.

עוד פעם אחת.